

Štev. 9.

V Ljubljani, meseca septembra 1922.

Leto XXIII.

Učiteljica se poslavlja . . .

Ob slovesu, dete malo,
mi skrbi nešteto
v srcu se budi
in nešteto prošenj vročih
k Bogu ljubemu hiti.

Dete ljubo, dete moje,
boš li ti prenesti moglo
vse nevihte, toge, boje,
vse bolesti in trpljenje,
ki zaté jih že pripravlja
trdosrčno to življenje? . . .

Dete nežno, dete malo,
boš li ti ceniti znalo,
kakšno nalogo nebo,
kakšno sveto je dolžnost
v srce tvoje zapisalo,
ko te je slovenski majki
in očetu darovalo? . . .
Zlate si otrok prostosti,
dete solnčne domovine,

glej, da nikdar ti iz duše
in iz srca ne izgine
nem odsev gorja, bridkosti,
tih spomin solzá, grenkosti
tvojih bednih krvnih bratov,
ki jim solnce še ne sije,
ki jih še tujčina pest
k zemlji tlači s silo kruto
in z zasmehom v lice bije!

Dete revno, dete malo,
eno le oblubo sveto
mi boš za ljubav vso mojo
danes ob slovesu dalo:
Da ne boš prej čisto srečno,
da ne boš prej sladko spalo,
dokler bodo v naših krajih
gospodarili tujčini,
dokler ne bo slednja gruda
naše svete zemlje rodne
srečna v srečni domovini! —

Anica.

